

Arrest

nr. 263 109 van 28 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOILLET
August Hermansplein 1 / 1
2560 NIJLEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 mei 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. JOILLET, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 augustus 2015 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Dakar (Senegal) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) in het kader van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, de heer L.E. Op 15 september 2015 wordt deze visumaanvraag geweigerd.

Op 23 juni 2016 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Dakar (Senegal) een aanvraag in voor een visum type C (kort verblijf). Op 26 juli 2016 wordt ook deze visumaanvraag geweigerd.

Op 14 september 2016 wordt E.M., dochter van de verzoekster en de heer L.E., geboren te Gambia.

Op 25 augustus 2017 dient de verzoekster bij de Belgische ambassade te Dakar (Senegal) een aanvraag in voor een visum type D (lang verblijf) in het kader van gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, de heer L.E. Op 26 februari 2018 wordt deze visumaanvraag goedgekeurd.

De verzoekster komt vervolgens naar België en zij wordt op 31 mei 2018 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Met een brief van 13 november 2020 wordt de verzoekster verzocht om nieuwe bewijsstukken betreffende haar huidige situatie over te maken. Er wordt gewezen op de relevante wetsartikelen.

De verzoekster maakt geen stukken over en brengt geen informatie over haar persoonlijke situatie bij.

Op 26 mei 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 2 juni 2021. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: S. (...)

Voorna(a)m(en): S. (...)

Nationaliteit: Gambia

Geboortedatum: (...).1996

Geboorteplaats: M. K. (...)

RR: xxx

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht in functie van E. L. (...) (RR: xxx) van Belgische nationaliteit met wie zij op 11.05.2015 in Gambia in het huwelijk trad. Betrokkene reisde het Rijk in met een D-visum, de bijlage 15 werd afgeleverd op 07.05.2018. Zij werd in het bezit gesteld van de F-kaart op 31.05.2018. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister wonen beiden immers niet meer samen, en dit reeds sinds minstens 18.12.2019.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 13.11.2020 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd aan betrokkene betekend op 26.11.2020.

Betrokkene gaf bij betekening aan voor bijna twee maanden naar Gambia te vertrekken, maar dat zij erna nog stukken zou binnenbrengen in het kader van het onderzoek. Tot op heden echter heeft betrokkene nog steeds geen stukken binnengebracht, DVZ zal de beoordeling moeten maken op basis van de voorhanden zijnde informatie.

Art. 42 quater, §4, tweede lid voorziet in een cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarden waaraan dient voldaan te worden, samen met minstens één van de overige uitzonderingsvoorwaarden voorzien in art. 42quater, §4. Uit niets in het dossier kan echter blijken dat betrokkene werknemer of zelfstandige zou zijn of voor zichzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel, betrokkene ontvangt reeds sinds september 2020 leefloon voor een persoon met gezinslast. Betrokkene verblijft reeds sinds 2018 in België, doch blijkt zij in november 2020 aangegeven te hebben eerst Nederlandse lessen te willen volgen vooraleer zij op zoek zou gaan naar werk. Waarom mevrouw niet reeds Nederlandse lessen heeft gevolgd de afgelopen jaren, is niet duidelijk. In elk geval, mevrouw valt geheel ten laste van het sociale bijstandstelsel, waardoor de uitzonderingsvoorwaarden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1° tot en met 3° niet in overweging kunnen worden genomen. Voor wat betreft art.

42quater, §4, 4°, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42 quater, §4, 4°, niet van toepassing is.

Ook wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat uit het dossier niet kan blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder is er geen spoor van enige tewerkstelling of economische activiteit van betrokkene in het Rijk, wel integendeel: betrokkene is inmiddels geruime tijd ten laste van het sociale bijstandsstelsel, en lijkt niet meteen van plan te zijn werk te zoeken. Er is dus geenszins sprake van enige economische integratie in het Rijk. Betrokkene is verder ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst of origine opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van haar legaal verblijf in België is bovendien nog relatief kort: betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 07.05.2018 – bijlage 15.

Bovendien blijkt zij sinds het verwerven van het verblijfsrecht ook niet ononderbroken in België verbleven te hebben. Uit het paspoort dat in september 2020 werd voorgelegd blijkt dat betrokkene in 2019 reeds meermaals is teruggereisd.

Betrokkene verklaarde voorts op 26.11.2020 zoals reeds aangehaald van eind november tot midden januari eveneens terug te reizen. Uit niets blijkt dat ze heden niet meer tot reizen in staat zou zijn, noch dat zij geen banden meer zou behouden hebben met het land van herkomst. Een verhuis brengt immers niet mee dat alle banden en contacten met het sociale netwerk/familie in het land van herkomst worden verbroken. Er mag redelijkerwijs worden aangenomen dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine dat ze nog maar enkele jaren achter zich liet, en waar zij in tussentijd veelvuldig naar terugreisde. Het is dan ook redelijk te stellen dat zij de taal van het land van herkomst eveneens nog machtig is. Uit niets kan in elk geval blijken dat betrokkene geen banden meer zou hebben met het land waar zij de nationaliteit van draagt. In elk geval kan de relatief korte en regelmatig onderbroken periode van verblijf in België geenszins opwegen tegen de banden met het land van herkomst die zij al die jaren heeft opgebouwd. Voor wat betrokkenes sociale of culturele integratie in het Rijk betreft, uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene in een bepaalde mate reeds geïntegreerd zou zijn in België of grote moeite daartoe zou doen, in die zin dat het een hinderpaal zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing. Er dient andermaal opgemerkt te worden dat betrokkene geen stukken voorlegde in het kader van het op 26.11.2020 aan haar betekende onderzoek. Wel blijkt uit het dossier dat betrokkene reeds geruime tijd ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel, en lijkt het erop dat zij tot op heden nog geen stappen ondernam om de Nederlandse taal onder de knie te krijgen noch dat zij reeds een aanzet deed om aan de verplichting te voldoen van het volgen van een integratietraject. Nochtans is het kennen van de regiotaal en de plaatselijke cultuur en gebruiken broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Tot slot voor wat het gezinsleven betreft: er is geen sprake meer van een gezinscel tussen betrokkene en referentiepersoon. Er is reeds geen gezamenlijke vestiging meer tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit reeds minstens sinds 18.12.2019. Er is nergens in het dossier enige blij van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt in het Rijk.

Betrokkene is weliswaar ouder van een Belgisch kindje, E. M. (...) (RR: xxx) dat ook bij haar gedomicilieerd staat. Echter is niet duidelijk hoe het ouderlijke gezag werd geregeld tussen de vader en de moeder van het kind en welk aandeel betrokkene mogelijks opneemt in de zorg over het kind. Is er bijvoorbeeld sprake van co-ouderschap waardoor het kind evenveel tijd bij moeder als bij vader doorbrengt? De loutere officiële domiciliëring is niet alleszeggend. Uit niets kan in elk geval blijken dat de vader van het kind niet mee instaat voor het kindje en er niet toe in staat zou zijn (fysiek, mentaal) of er niet toe bereid zou zijn om het kind op te voeden. Co-ouderschap of andere vormen van gedeeld ouderschap zouden voldoende bewijs van zijn bereidwilligheid kunnen vormen. Betrokkene legde geen stukken voor waaruit zou kunnen blijken dat de vader bijvoorbeeld niet omkijkt naar het kindje of geen contacten zou onderhouden. Het is dan ook redelijk te stellen dat dienaangaande geen elementen zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kunnen staan. Verder is het evenmin duidelijk waar het kind verbleef in de periodes dat betrokkene terugreisde naar het land van herkomst. Het is bijvoorbeeld evenzeer perfect mogelijk dat het kind in die maanden voltijds bij haar Belgische vader verbleef, en dat zij dus een even goede band heeft met haar vader als met haar moeder. Er dient andermaal opgemerkt te worden betrokkene tot op heden, 6 maanden na betekening van het onderzoek, nog steeds geen stukken heeft voorgelegd. DVZ heeft er dus eigenlijk het raden naar. Hoe dan ook, zoals reeds gesteld: nergens uit het dossier blijkt in elk geval dat de vader van het kind er niet toe in staat zou zijn (fysiek en mentaal) om het kind op te voeden. Het kind zou dus geenszins België moeten verlaten bij een afwezigheid van betrokkene. De vader heeft immers de Belgische nationaliteit.

Niets sluit uit dat vader en kind verder in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. De vader kan net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door Kind&Gezin en/of het CLB, edm.) in functie van het welzijn van het kind, om het alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Bovendien is, zoals reeds gesteld, niet duidelijk waar het kind verbleef in de periodes dat moeder in het land van herkomst verbleef, dan wel of het kind meereisde met de moeder.

Het risico op verstoring van het evenwicht van het kind door de afwezigheid van betrokkene wordt gelet op alle voormelde ondersteuning, als op het gegeven dat het kind vermoedelijk langere periodes ook bij vader heeft verbleven, als zeer laag ingeschat. Niets doet vermoeden dat, ook rekening houdend met de leeftijd van het kind, haar lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrang zouden komen door de afwezigheid van betrokkene. Ook van op afstand kan betrokkene haar ouderschap verder opnemen vanuit het buitenland. Door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken kan zij nauw betrokken blijven bij het kind. Voor zover het kind meereisde dient opgemerkt te worden dat het kind desgevallend wellicht ook banden met het land van herkomst van haar moeder heeft ontwikkeld. Huidige beslissing heeft uiteraard enkel betrekking op betrokkene zelf, niet op haar kind.

Het is evenwel aan de ouders om tot een omgangsregeling te komen, rekening houdende met de nieuwe verblijfssituatie van betrokkene, en waarbij het hoger belang van het kindje voorop staat. Voor zover betrokkene en de vader van het kind daar voldoende inspanningen toe leveren, kunnen betrokkene en/of de vader – naargelang de keuzes die worden gemaakt – hun ouderrol actief en intensief blijven opnemen.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat uit het geheel van het administratieve dossier niet kan blijken dat betrokkene geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

*Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.3. Op 9 september 2021 maakt de raadsvrouw van de verzoekster nieuwe stukken aan de Raad over (deelcertificaat Nederlands (stuk 20) en inschrijvingsbewijs d.d. 7 juli 2021 bij het centrum voor basiseducatie voor het schooljaar 2021-2022 (stuk 21)).

De Raad wijst erop dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de annulatieprocedure voorzien in de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen nadat het verzoekschrift is ingediend en de synthesememorie werd neergelegd. Derhalve, en met het oog op de rechten van verdediging van de verwerende partij, dienen de daarbuiten neergelegde stukken uit de debatten te worden geweerd.

Bovendien dient de Raad zich bij de beoordeling van de zaak in het kader van zijn wettigheidstoetsing te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de stukken 20 en 21 niet voorlagen toen de gemachtigde de bestreden beslissing nam. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794,

R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de beslissingnemende overheid waren voorgelegd op het ogenblik dat deze haar beslissing nam. Nu de Raad in onderhavig beroep enkel een marginale wettigheidstoetsing kan doorvoeren, kan ook hij geen rekening houden met de stukken die pas op 9 september 2021 werden overgemaakt. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog de Raad uitnodigt tot een herbeoordeling van de feiten, merkt de Raad op dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

De op 9 september 2021 overgemaakte stukken worden uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Over de ontvankelijkheid van de middelen

3.1.1. Ambtshalve wordt erop gewezen dat artikel 39/81, vierde, vijfde, zesde en zevende lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesemorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat *“in de synthesesemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (*Parl. St.* Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (*cf.* RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesemorie voor het eerst nieuwe *“middelen”*, dit is een voor het eerst in de synthesesemorie aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting

omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidende verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrag brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesemorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekster in de synthesesemorie niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering, tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

3.1.2. Ter terechtzitting wordt de advocaat van de verzoekster erop gewezen dat de Raad geen feitenrechter is maar een annulatierechter, dat een synthesesemorie niet dient om eventuele lacunes in het verzoekschrift recht te zetten, maar enkel als repliek dient op de nota met opmerkingen en om de middelen samen te vatten. Er wordt tevens op gewezen dat de procedure bij de Raad van inquisitoriale aard is en dat de synthesesemorie nieuwe stukken en nieuwe middelen bevat die onontvankelijk voorkomen.

Bij de synthesesemorie voegt de verzoekster stukken in verband met vliegtickets, meerdere loonfiches uit 2018, uittreksels uit het rijksregister op haar naam en die van de heer L.E., en een huurovereenkomst (geïnventariseerd als stukken 15b tot en met 19). Deze stukken werden niet aan het initiële verzoekschrift toegevoegd.

De raadvrouw van de verzoeker benadrukt ter terechtzitting echter enkel de familiale situatie, de economische situatie en de algemene levenssituatie van de verzoekster.

De Raad wijst erop dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet duidelijk is, in die zin dat het uitgesloten is dat de verzoekster in de synthesesemorie een nieuwe feitelijke grondslag of een nieuwe wending kan geven aan haar middel. De synthesesemorie kan niet worden aangewend om eventuele leemtes van het inleidende verzoekschrift aan te vullen. Dergelijke aanvullingen zijn niet verzoenbaar met de duidelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet dat enerzijds voorziet in een samenvatting van alle aangevoerde middelen en er anderzijds uitdrukkelijk op wijst dat geen nieuwe middelen mogen worden uiteengezet in dit procedurestuk.

Ter terechtzitting wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt waarom de stukken in verband met vliegtickets, meerdere loonfiches uit 2018, uittreksels uit het rijksregister op haar naam en die van de heer L.E. en een huurovereenkomst (stukken 15 tot en met 19) niet reeds bij het verzoekschrift konden worden gevoegd. De synthesesemorie kan door de verzoekster niet worden aangewend om de middelen, die werden aangevoerd in het verzoekschrift, pas na kennisname van het verweer in de nota met opmerkingen te ondersteunen met nieuwe stavingstukken.

De Raad ziet bovendien niet in dat de grondslag hiervan niet reeds bestond op het ogenblik dat het verzoekschrift werd ingediend. Deze stukken (stukken in verband met vliegtickets, meerdere loonfiches uit 2018, uittreksels uit het rijksregister op haar naam en die van de heer L.E. en een huurovereenkomst (stukken 15b tot en met 19)) en de daarop geënte grieven, zijn bijgevolg laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

3.1.3. In de synthesesemorie weerhoudt de verzoekster, in het kader van het vierde middel, de reeds in het verzoekschrift aangevoerde schending van de formele en de materiële motiveringsplicht. Zij breidt dit middel echter uit waar zij in de synthesesemorie voor het eerst gewag maakt van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging. Ook deze middelonderdelen zijn bijgevolg laattijdig en onontvankelijk.

3.1.4. De middelen zullen bijgevolg enkel worden onderzocht in de mate dat zij in de synthesesemorie op ontvankelijke wijze werden uiteengezet.

3.2. Over de grond van de overige middelonderdelen

3.2.1. In de synthesesamenvatting weerhoudt de verzoekster in een eerste middel de kritiek dat er geen wettelijke grond is tot intrekking van haar verblijfsrecht.

De verzoekster betoogt dienaangaande als volgt:

"De bestreden beslissing stelt een einde aan het verblijf van verzoekster overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat als volgt bepaalt:

"Artikel 42quater. §1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]"

Vooreerst dient opgemerkt dat verzoekster tot op heden nog steeds officieel gehuwd met de heer E. in het bevolkingsregister gezien het huwelijk enkel in het buitenland ontbonden werd bij vonnis dd. 07.12.2020 van de High Court of Gambia (zie stukken 6 en 7). De echtscheiding werd in België nog niet erkend en officieel dus nog niet ontbonden.

Dienst Vreemdelingenzaken stelt daarnaast dat verzoekster en de heer E. (...) minstens sinds 18.12.2019 geen gezamenlijke vestiging meer hebben en oordeelt op basis daarvan dat het verblijf van verzoekster kan beëindigd worden overeenkomstig voormeld wetsartikel.

Het gebrek aan gezamenlijke vestiging was voornamelijk te wijten aan het feit dat verzoekster na terugkomst uit Gambia van haar overleden grootmoeder, moest vaststellen dat hun appartement in de (...)straat te H. (...) plots niet meer toegankelijk was.

Het feitenrelaas geeft reeds duidelijk aan dat verzoekster genoodzaakt was in het verlaten bedrijfsspan te verblijven ingevolge daarvan.

Intussen was er reeds een procedure gestart tot ambtshalve schrapping uit het bevolkingsregister, zoals tevens wordt bevestigd door stuk 13 (zie p. 3 onderaan).

Dit betreft dan ook vermoedelijk de reden dat er geen officiële gezamenlijke vestiging meer vaststelbaar was naar zeggen van Dienst Vreemdelingenzaken sinds 18.12.2019, hoewel verzoekster de facto nog wel samenleefde met haar echtgenoot.

Verzoekster leefde minstens tot augustus 2020 - en niet tot 18.12.2019 zoals Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk voorhoudt - samen met dhr. E. Verzoekster werd volgens het uittreksel uit het rijksregister pas vanaf dan ingeschreven op een nieuw adres (zie stukken 18 en 19). Voordien leefden zij - noodgedwongen - samen in het verlaten bedrijfsspan.

De reden dat de relatie tussen verzoekster en dhr. E. uiteindelijk op zijn einde liep en het daaruitvoortvloeiende gebrek aan gezamenlijke vestiging, is louter te wijten aan het aanhoudend familiaal geweld van dhr. E. (...) opzichtsens verzoekster en diens gemeenschappelijk dochtertje, zodat verzoekster dan ook geen andere keuze gelaten werd dan dhr. E. te verlaten en een nieuwe woonst voor haar en haar dochtertje te zoeken.

Verzoekster merkt op dat bij vermeende toepassing van artikel 42quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet, waarover Uw Raad zal oordelen, paragraaf 4 van datzelfde artikel voorziet in uitzonderingsgevallen die de toepassing uitsluiten.

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van

het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het rijk;

Het huwelijk tussen verzoekster en de heer E. werd gesloten in datum van 11.05.2015. Op het moment dat verzoekster wettelijk verblijf verkreeg in België was zij reeds drie jaar gehuwd met de heer E.

Verzoekster werd per 31.05.2018 in het bezit gesteld van een F-kaart. Vanaf dat moment had zij met haar echtgenoot een gezamenlijke vestiging.

Rekening houdend met de datum van verlies van gezamenlijke vestiging die Dienst Vreemdelingenzaken (evenwel verkeerdelijk) vooropstelt in haar bestreden beslissing, zijnde 18.12.2019 duurde de gezamenlijk vestiging in het Rijk méér dan één jaar, in concreto zelfs 1 jaar en 7 maanden.

In werkelijkheid leefde verzoekster zelfs veel langer samen met dhr. E. Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich dan ook op foutieve gegevens.

Volgens het rijksregister (zie stukken 17 en 18) was verzoekster pas ten vroegste vanaf augustus 2020 op een nieuw adres ingeschreven. Voordien was zij genoodzaakt om samen met dhr. L. E. en haar dochtertje M. in het verlaten bedrijfspan te verblijven door toedoen van dhr. E. en bij gebrek aan beter, zoals tevens het feitenrelaas reeds duidelijk aangeeft.

De facto heeft verzoekster dan ook minstens 2,5 jaar een gezamenlijke vestiging met haar echtgenoot gehad.

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, don wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of de partner die geen burger van de Unie is;

De echtscheiding in België werd nog niet geformaliseerd doch de geijkte procedures werden reeds opgestart teneinde zo spoedig mogelijk maatregelen te horen bepalen inzake hun minderjarige dochter, M.

Verzoekster wenst de actuele feitelijke regeling, waarbij M. full time bij haar verblijft en zij de exclusieve zorg draagt over M., geformaliseerd te zien.

Zij dient hiervoor eveneens persoonlijk te verschijnen gelet op de verplichte persoonlijke verschijning in familiezaken conform artikel 1253ter/2 Ger.W., iets wat de intrekking van het verblijfsrecht en terugzending naar Gambia onmogelijk zou maken.

De redenering van Dienst Vreemdelingenzaken dat de heer E. als vader in staat kan zijn M. op te voeden en het ouderschap uit te oefenen, kan geenszins gevolgd worden (zie eveneens verder).

Verzoekster liet M. nooit langer dan nodig in het bijzijn van de heer E. gezien zij zijn gedrag en bedoelingen niet kon inschatten noch vertrouwen.

Wanneer verzoekster naar Gambia reisde - de ene keer voor haar zieke grootmoeder, de andere keer voor aanvraag van de echtscheiding - was dit steeds samen met haar dochtertje (zie stukken 15a en 15b).

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375,398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

Verzoekster werd tijdens haar huwelijk met de heer E. meermaals slachtoffer van familiaal geweld.

Verzoekster diende voor het eerst klacht in lastens haar echtgenoot bij de politiediensten per 10.11.2019 (zie stuk 11). In de voorgaande periode dreigde haar echtgenote er immers mee haar verblijf en haar dochter van haar te zullen afnemen indien zij klacht zou neerleggen.

Van voormelde klacht werd een proces-verbaal opgemaakt met nummer TU.xxx dd. 10.11.2019 (zie stuk 13).

De inhoud van voormeld PV strookt met het door verzoekster in onderhavige synthesesmemorie geschetste feitenrelaas. Haar echtgenoot heeft een opvliegend karakter en gedraagt zich vaker gewelddadig.

Uit het medisch attest (zie stuk 12) blijkt duidelijk dat de bij verzoekster vastgestelde verwondingen, zoals o.a. zwelling links naast haar neus en oogkas, het gevolg zijn van toegediende slagen.

In casu is er bijgevolg wel degelijk sprake van ernstig familiaal geweld waardoor de intrekking van het verblijf van verzoekster disproportioneel zou zijn!

Minstens dient opgemerkt dat bij intrekking van het verblijf van verzoekster, haar dochtertje mogelijks aan dezelfde feiten wordt blootgesteld, hetgeen allesbehalve in het belang is van het kind!

Uw Raad zal samen met verzoekster wel willen vaststellen dat het op basis van de voorliggende gegevens en stukken en het hoger geschetste feitenrelaas niet kennelijk onredelijk is dat verzoekster tijdens haar huwelijk meermaals het slachtoffer is geworden van geweld uitgaande van haar echtgenoot.

Verzoekster maakt dit voldoende aannemelijk.

Er kan dan ook gesproken worden van een bijzonder schrijnende situatie in de zin van artikel 42quater, §4, 4°. De motivering van verwerende partij om deze uitzondering niet toe te staan is kennelijk onredelijk.

Dienst Vreemdelingenzaken verantwoordt haar beslissing bijgevolg niet naar recht door te stellen dat er geen sprake is van de uitzonderingsgevallen zoals omschreven in artikel 42quater, §4 gezien geenszins correleert met de werkelijkheid.

Daarenboven stelt Dienst Vreemdelingenzaken - ten onrechte - dat in geen geval hiermede rekening kan gehouden worden gelet op het feit dat verzoekster ten laste is van het sociale bijstandsstelsel.

Verzoekster merkt op dat het aan Dienst Vreemdelingenzaken is om bij beoordeling van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel rekening te houden met het al dan niet tijdelijk karakter van de moeilijkheden van de betrokkene, de duur van het verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de uitgekeerde steun.

Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar bestreden beslissing klaarblijkelijk gesteund op foutieve feitelijke gegevens.

Verzoekster heeft vanaf haar aankomst in België het nodige gedaan om een passende arbeidsbetrekking te vinden. Zij was acht maanden lang in dienst als werknemer bij een poetsbureau (zie stuk 16).

Nadien had verzoekster het voornemen om Nederlandse lessen te volgen om haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten, iets wat haar destijds door haar echtgenoot verboden werd. Hoe sneller verzoekster kon beginnen werken en een inkomen kon genereren, des te beter volgens de heer E. (...).

Verzoekster startte een cursus Nederlands bij het Centrum voor Basiseducatie in oktober 2019 (en niet pas in november 2020 zoals Dienst Vreemdelingenzaken foutief aanneemt!). Verzoekster ontving intussen vier verschillende certificaten.

Intussen was zij ingeschreven bij VDAB en bleef zij solliciteren (zie stuk 10). Dat verzoekster volgens Dienst Vreemdelingenzaken "niet meteen van plan lijkt te zijn om werk te zoeken", wordt ten stelligste door haar betwist.

Verzoekster geniet bovendien pas steun van het OCMW sinds het najaar van 2020, hetgeen niet onredelijk lang is gelet op haar persoonlijke situatie en de familiale moeilijkheden (familiaal geweld en manipulatie/onderdrukzetting door haar echtgenoot) die zij onderging in het verleden.

Zij werd jarenlang gemanipuleerd en mishandeld door haar echtgenoot en draagt thans exclusief de zorg voor haar 4,5-jarige dochter en is gelet op de scheiding van haar echtgenoot de enig mogelijke kostwinner in het gezin.

Verzoekster verblijft reeds sinds mei 2018 in België. Aan het gegeven dat haar verblijf niet ononderbroken zou zijn, hecht Dienst Vreemdelingen meer belang dan nodig in verhouding met het doel van haar reizen (de ene keer om afscheid te nemen van een ziek familielid, de andere keer om haar echtscheiding te formaliseren).

Verzoekster ontving bovendien pas voor het eerst een leefloon in het najaar van 2020.

De moeilijkheden waarmee verzoekster thans kampt, zijn hoe dan ook slechts tijdelijk!

Verzoekster heeft reeds meerdere sollicitatiegesprekken achter de rug om zo spoedig mogelijk een passende arbeidsbetrekking te vinden, doch de beslissing tot intrekking van haar verblijf maakt dit thans onmogelijk.

Het is voor verzoekster thans dan ook zeer moeilijk haar arbeidssituatie in België te regulariseren sinds de beslissing tot intrekking van haar verblijf in België.

Op basis hiervan oordelen dat een einde dient gesteld te worden aan het verblijfsrecht van verzoekster, maakt een manifeste schending uit van de rechten van verzoekster!

Dat het middel bijgevolg gegrond is."

De Raad merkt vooreerst op dat de thans bestreden beslissing niet de intrekking van verzoeksters verblijfsrecht betreft, maar wel de beëindiging ervan. Deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit artikel luiden als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

6° (...).

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd,

waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonst tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

De verzoekster voert aan dat, hoewel haar huwelijk in Gambia werd ontbonden bij vonnis van 7 december 2020 door een Gambiaanse rechtbank, de echtscheiding in België nog niet werd erkend zodat haar huwelijk in België nog niet officieel ontbonden is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat het verblijfsrecht van de verzoekster niet wordt beëindigd omdat zij uit de echt gescheiden is, maar wel omdat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zij niet langer samenwoont met de heer L.E. en er minstens sinds 18 december 2019 geen gezamenlijke vestiging meer is tussen hen beiden. De verzoekster toont niet aan dat het gebrek aan gezamenlijke vestiging geen grond zou kunnen vormen om met toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet een einde te stellen aan haar recht op verblijf.

In essentie betoogt de verzoekster dat de gezamenlijke vestiging met haar echtgenoot niet tot 18 december 2019 heeft geduurd maar wel tot midden augustus 2020. De verzoekster merkt in dit verband op dat zij en haar echtgenoot noodgedwongen in een verlaten fabriekspand leefden. De verzoekster stelt dat zij onder de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1°, 2°, van de Vreemdelingenwet valt.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Art. 42 quater, §4, tweede lid voorziet in een cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarden waaraan dient voldaan te worden, samen met minstens één van de overige uitzonderingsvoorwaarden voorzien in art. 42quater, §4. Uit niets in het dossier kan echter blijken dat betrokkene werknemer of zelfstandige zou zijn of voor zichzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel, betrokkene ontvangt reeds sinds september 2020 leefloon voor een persoon met gezinslast. Betrokkene verblijft reeds sinds 2018 in België, doch blijkt zij in november 2020 aangegeven te hebben eerst Nederlandse lessen te willen volgen vooraleer zij op zoek zou gaan naar werk. Waarom mevrouw niet reeds Nederlandse lessen heeft gevolgd de afgelopen jaren, is niet duidelijk. In elk geval, mevrouw valt geheel ten laste van het sociale bijstandstelsel, waardoor de uitzonderingsvoorwaarden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1° tot en met 3° niet in overweging kunnen worden genomen."

De verzoekster betwist niet dat zij "sinds september 2020 leefloon voor een persoon met gezinslast" ontvangt. Zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, dient, wat de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° tot en met 3°, van de Vreemdelingenwet betreft, cumulatief te zijn voldaan aan de in artikel 42quater, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde. Wil de verzoekster onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° en/of 2°, van de Vreemdelingenwet vallen, dan dient zij derhalve tevens aan te tonen dat zij "werknemer of zelfstandige (...) (is) in België, of voor zichzelf en (haar) (...) familieleden (...) (beschikt) over voldoende

bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet" wat in deze zaak, en gelet op hetgeen hierna volgt, niet het geval is.

Alleen al om deze reden is het betoog van de verzoekster waarbij zij voorhoudt onder de uitzonderingsgronden te vallen van artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

De verzoekster betoogt dat ten onrechte wordt gesteld dat zij ten laste is van het sociale bijstandsstelsel. Zij voert aan dat het aan de verweerder is om bij de beoordeling van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel rekening te houden met het al dan niet tijdelijk karakter van de moeilijkheden van de betrokkene, de duur van het verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de uitgekeerde steun. De verzoekster licht toe dat zij vanaf haar aankomst in België het nodige gedaan heeft om een passende arbeidsbetrekking te vinden en zij acht maanden lang in dienst was bij een poetsbureau. Nadien wou zij Nederlandse lessen volgen om haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten, wat haar echtgenoot haar verbood. De verzoekster werpt op dat zij sinds oktober 2019, en niet sinds november 2020 zoals de verweerder voorhoudt, Nederlandse lessen heeft gevolgd. De verzoekster benadrukt dat zij pas steun geniet van het OCMW sinds het najaar van 2020, wat niet onredelijk lang is gelet op haar persoonlijke situatie en de familiale moeilijkheden (familiaal geweld door haar echtgenoot) die zij in het verleden onderging. De verzoekster meent dat haar financiële moeilijkheden dan ook slechts tijdelijk zijn.

Dienaangaande dient er opnieuw op te worden gewezen dat verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en dit omdat de verzoekster, minstens reeds sinds 18 december 2019, niet meer gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon, de heer L.E. Artikel 42^{quater}, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"(v)oor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun"*. De verplichting die op de verweerder rust om rekening te houden met het al dan niet tijdelijke karakter van de financiële moeilijkheden van het betrokken familielid, geldt dan ook slechts wanneer de verweerder met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van een familielid van *"een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°"* van de Vreemdelingenwet beëindigt omdat dit familielid een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. *In casu* gaat het echter om de beëindiging van het verblijfsrecht als echtgenoot van een statische Belg (die dus geen Unieburger betreft als bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° of 3°, van de Vreemdelingenwet) en dit met toepassing van artikel (40ter, §2, *juncto*) artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Nog los van het gegeven dat de verzoekster zich niet kan beroepen op de pas voor het eerst in het kader van het onderhavige beroep voorgelegde stukken die zij niet aan de verweerder heeft ter kennis gebracht terwijl zij hiertoe nochtans uitdrukkelijk werd uitgenodigd, kan de verzoekster dan ook niet dienstig voorhouden dat de verweerder bij het treffen van de thans bestreden beslissing rekening diende te houden met het al dan niet tijdelijk karakter van de moeilijkheden van de betrokkene, de duur van het verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de uitgekeerde steun.

De verzoekster lijkt de beoordeling van de in artikel 42^{quater}, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde, dat zij slechts in aanmerking komt voor de in artikel 42^{quater}, §1, 1° tot en met 3°, van diezelfde wet voorziene uitzondering valt indien zij een *"werknemer of zelfstandige (...) (is) in België, of voor zichzelf en (haar) (...) familieleden (...) (beschikt) over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk"*, te verwarren met de bepaling in artikel 42^{quater}, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voor *"de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun"*.

Met haar betoog, dat geen steun vindt in de wettelijke bepalingen die op de thans bestreden beslissing van toepassing zijn, toont de verzoekster bovendien niet aan dat de verweerder de hem op het moment van de bestreden beslissing voorliggende feiten foutief en incorrect heeft beoordeeld waar hij stelt dat uit niets in het dossier kan blijken dat de verzoekster werknemer of zelfstandige zou zijn of voor zichzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en er in tegendeel blijkt dat zij sinds september 2020 een leefloon ontvangt, zodat er niet is voldaan aan het bepaalde in artikel 42^{quater}, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster argumenteert tevens dat er ten onrechte werd besloten dat zij niet onder de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet valt. Zij licht - aan de hand van de bijgevoegde stukken 11, 12 en 13 - toe dat zij tijdens haar huwelijk met de heer E. meermaals het slachtoffer is geweest van familiaal geweld.

De Raad wijst er echter op dat het hele betoog omtrent het familiaal geweld en de daarbij horende stukken niet aan de verweerder werden kenbaar gemaakt, voorafgaand aan de thans bestreden beslissing. Er dient te worden gewezen op de volgende vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier:

“Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 13.11.2020 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd aan betrokkene betekend op 26.11.2020.

Betrokkene gaf bij betekening aan voor bijna twee maanden naar Gambia te vertrekken, maar dat zij erna nog stukken zou binnenbrengen in het kader van het onderzoek. Tot op heden echter heeft betrokkene nog steeds geen stukken binnengebracht, DVZ zal de beoordeling moeten maken op basis van de voorhanden zijnde informatie.”

Middels voornoemd schrijven van 13 november 2020 werd de verzoekster verzocht om onder meer volgende informatie bij te brengen:

“4. Desgevallend het bewijs dat betrokkene in een schrijnende situatie verkeert met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.

5. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3° lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.”

De verzoekster betwist niet dat zij, hoewel zij naar behoren werd uitgenodigd om haar persoonlijke situatie toe te lichten, naliet om ook maar enig stuk of bijkomende informatie aan de verweerder over te maken. Zo maakte de verzoekster geen enkel stuk over betreffende sollicitaties, de lessen Nederlands die zij volgde, en de problematiek van het *intra* familiaal geweld waarvan zij thans voor het eerst gewag maakt. Het kan de verweerder niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met deze informatie die hem niet werd overgemaakt, hoewel hij de verzoekster daartoe uitdrukkelijk heeft uitgenodigd. De motieven van de bestreden beslissing worden dan ook niet ontkracht.

In de mate dat de verzoekster de Raad met haar betoog uitnodigt tot een herbeoordeling van de feiten, dient er nogmaals op te worden gewezen dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94) en dat hij dus zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verweerder overheid waren voorgelegd op het ogenblik dat deze zijn beslissing nam. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur en hij kan dan ook niet ingaan op de vraag van de verzoekster om op grond van de thans voor het eerst naar voor gebrachte argumentaties te bevestigen dat er in haar hoofde sprake is van een bijzonder schrijnende situatie, zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het niet aangetoond dat de verweerder op basis van de hem op dat moment gekende gegevens op incorrecte of onredelijke wijze het volgende oordeelde: *“Voor wat betreft art. 42quater, §4, 4°, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42 quater, §4, 4°, niet van toepassing is”*.

Het betoog dat de (tenuitvoerlegging van de) thans bestreden beslissing het de verzoekster moeilijk maakt om persoonlijk te verschijnen in familiezaken, gelet op de verplichte persoonlijke verschijning conform artikel 1253ter/2 van het Gerechtelijk Wetboek, dat deze beslissing haar dochtertje mogelijks bloot stelt aan feiten van familiaal geweld en dat deze beslissing het haar onmogelijk maakt om zo spoedig mogelijk een passende arbeidsbetrekking te vinden en haar arbeidssituatie in België te regulariseren, betreft voorts geen kritiek die de wettigheid van de genomen beslissing betreft, maar de opportuniteit ervan. Deze kritiek is niet dienstig.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.2. In een tweede middel beroept de verzoekster zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het tweede middel wordt in de synthesememorie als volgt onderbouwd:

“De intrekking van het verblijf van verzoekster maakt onherroepelijk een schending uit van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), hetgeen als volgt bepaalt:

“Artikel 8. Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Doordat Dienst Vreemdelingenzaken een einde stelt aan het recht op verblijf van verzoekster ingevolge artikel 42quater, §1 van de Wet van 15 december 1980 schendt zij ontegensprekelijk artikel 8 EVRM.

Dat artikel 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op de eerbieding van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat art. 8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en dat het zowel het feitelijke als juridische gezin beschermt.

Dat art. 8 E.V.R.M. wel degelijk een verblijfsrecht impliceert.

De intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster heeft alleszins tot gevolg dat haar dochter M. - thans nog maar 4,5 jaar - de enige ouder waarvan zij afhankelijk is, zou verliezen.

Verzoekster draagt de exclusieve zorg voor haar dochtertje gelet op het gebrek aan verantwoordelijkheidszin in hoofde van de heer E. die schromelijk in gebreke blijft zijn vaderrol naar behoren uit te oefenen.

De heer E. is geenszins in staat de nodige stabiliteit te bieden in de opvoeding van M.

Dit wordt tevens bevestigd door het overmatig alcohol- en drugverbruik door de heer E. (...) alsook zijn agressief en gewelddadig gedrag naar verzoekster toe, waarvoor verzoekster reeds klacht neerlegde bij de politiediensten (zie stukken 11,12 en 13).

*Het ouderschap overlaten aan de heer E. zou manifest ingaan tegen de belangen van M. in.
Het hoger belang van het kind dient nochtans steeds voorop te staan.*

Sinds de breuk tussen verzoekster en de heer E. is het verzoekster die exclusief in staat voor de opvoeding en de zorgen van M. De heer E. kijkt weinig om naar diens dochter en neemt louter contact op wanneer het hem uitkomt.

Verzoekster wil haar dochter geen vaderfiguur ontnemen en heeft om die reden enkele keren een beperkt omgangsrecht (maximaal beperkt tot één dag) toegestaan aan de heer E. doch telkens is gebleken dat hij niet in staat is zijn rol als verantwoordelijke vader te vervullen.

Verzoekster diende bijvoorbeeld vast te stellen dat de heer E. zijn dochter meermaals in gevaar bracht door haar onopgemerkt te laten spelen in het verlaten bedrijfspand in de (...)straat te H.. Zo ontstond er in maart 2021 een hevige brand in het verlaten fabriekspand (zie stuk 14) en naderhand bleek dat de heer E. zijn dochter aldaar had achtergelaten. De andere keer deelde de heer E. aan verzoekster doodleuk mee zijn dochter te zijn "kwijtgespeeld". Uiteindelijk werd zij na aangifte bij de politiediensten teruggevonden aan een druk verkeerspunt in H., alwaar zij aanstalten maakte om over te steken...

Van enige verantwoordelijkheidszin in hoofde van de heer E. kan geen sprake zijn!

De echtscheiding tussen verzoekster en haar echtgenoot werd reeds uitgesproken bij vonnis gewezen door de rechtbank in Gambia doch tot op heden werd nog niet erkend in België.

De echtscheiding werd alsdan in België nog niet geformaliseerd doch de geijkte procedures werden reeds opgestart teneinde eveneens zo spoedig mogelijk maatregelen te horen uitspreken aangaande hun minderjarige dochter, M..

Gelet op het feit dat enige tijd in beslag neemt, werden er tot op heden nog geen maatregelen inzake het verblijf, omgangsrecht en financiële regeling voor M. bepaald.

M. is evenwel gedomicilieerd bij verzoekster en verblijft fulltime bij haar, iets wat verzoekster zo spoedig mogelijk wenst geformaliseerd te zien.

Dat voor zover verzoekster haar verblijfsrecht in België verliest en in voorkomend geval dient terug te keren naar diens land van herkomst, dan wel minstens het grondgebied van het Rijk dient te verlaten, dit onvermijdelijk een schending zou uitmaken van art. 8 E.V.R.M. dat het recht op gezins- en privéleven waarborgt.

Dat verwerende partij thans voorhoudt dat voormelde schending niet aan de orde is gelet op het feit dat er geen verwijderingsmaatregel werd bevolen, gaat niet op.

De bedoeling van Dienst Vreemdelingenzaken en de draagwijdte van dienst beslissing blijkt immers duidelijk uit diens motivering als volgt:

"Ook van op afstand kan betrokkene haar ouderschap verder opnemen vanuit het buitenland. Door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken kan zij nauw betrokken blijven bij het kind. "

De gewezen beslissing (intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster) zal er hoe dan ook toe leiden dat artikel 8 E.V.R.M. wordt geschonden door de scheiding van moeder en dochter, eens te meer door het gebrek aan verantwoordelijkheid in hoofde van de vader.

Het staat vast dat het privé- en gezinsleven van verzoekster zich intussen volledig in België afspeelt en dat zij alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd. Met haar land van herkomst, zijnde Gambia, heeft verzoekster geen concrete band meer gezien haar grootmoeder die haar van kinds af aan heeft grootgebracht, is komen te overlijden. Met haar moeder had verzoekster eerder een slechte

verstandhouding. De enige band die verzoekster thans nog onderhoudt met haar land van herkomst, is louter een theoretische, namelijk haar nationaliteit.

Dat het middel bijgevolg gegrond is."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De verzoekster beroept zich in het tweede middel op een gezinsleven met haar minderjarige dochter, waarbij zij ook wijst op het hoger belang van dit kind, alsook op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een familieleven met andere familieleden wordt door de verzoeker niet benoemd.

Thans ligt de situatie voor waarin het verblijfsrecht van de verzoekster, die de Gambiaanse nationaliteit heeft en sinds 7 mei 2018 in België een verblijfsrecht genoot in het kader van de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, wordt beëindigd. Uit het huwelijk is één dochtertje geboren, die tevens de Belgische nationaliteit heeft. Het betreft een situatie waarop het tweede lid van artikel 8 van het EVRM van toepassing is.

De Raad dient er echter op te wijzen dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde tweede lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil

of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens gezin enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het doen naleven van de verblijfswetgeving. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij de handhaving van de verblijfsreglementering.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Bovendien dient hieromtrent opnieuw te worden aangemerkt dat de verzoekster de kans heeft gehad om, bij het uitoefenen van het hoorrecht (zie *supra* onder punt 3.2.1.), alle nuttige elementen betreffende haar privé- en gezinsleven aan de verweerder over te maken. Met een brief van 13 november 2020 werd de verzoekster in het kader van artikel 42*quater*, §5, van de Vreemdelingenwet verzocht om recente bewijzen voor te leggen betreffende haar huidige situatie, met name onder meer "*het bewijs dat betrokkene het recht van bewaring over het Belgisch kind E.M. (...) heeft, overeengekomen tussen betrokkene en haar echtgenoot, dan wel bij gerechtelijke beslissing toegewezen aan betrokkene.*" Tevens werd de verzoekster erop gewezen dat "*In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater § 1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.*" De verzoekster heeft echter geen stukken overgemaakt. Zij maakte toen geen gewag van de thans voor het eerst naar voor gebrachte argumentatie dat haar (ex-) echtgenoot niet in staat is gebleken om een verantwoordelijke vader te zijn voor hun dochtertje en dat het daarom manifest tegen het belang van dit kind in zou gaan om het ouderschap aan de vader over te laten. Ook de stukken 11, 12 en 13 werden niet aan de verweerder overgemaakt, niettegenstaande hij de verzoekster uitdrukkelijk had uitgenodigd om haar humanitaire situatie toe te lichten overeenkomstig artikel 42*quater*, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kon de verweerder hiermee geen rekening houden toen hij de bestreden beslissing nam en kan de Raad deze elementen ook niet bij zijn wettigheidstoetsing in rekening nemen. De Raad kan als annulatierechter immers niet overgaan tot de nietigverklaring van een beslissing op grond van elementen die ten tijde van het treffen van deze beslissing door de bevoegde bestuur niet gekend konden zijn.

Het feitelijke betoog dat de heer E. schromelijk in gebreke blijft om zijn vaderrol naar behoren uit te oefenen, dat dit wordt bevestigd door zijn overmatig alcohol- en drugverbruik en zijn agressief en gewelddadig gedrag naar de verzoekster toe, waarvoor zij reeds klacht neerlegde bij de politiediensten (zie stukken 11, 12 en 13), dat de verzoekster sinds de breuk met haar echtgenoot exclusief instaat voor de opvoeding en de zorgen van hun dochter en de bewering dat de heer E. weinig omkijkt naar hun dochter en louter contact opneemt wanneer het hem uitkomt, kan op zich dan ook niet tot de nietigverklaring leiden. Hetzelfde geldt voor de argumentaties dat heer E. zijn dochter meermaals in gevaar bracht door haar ongemerkt te laten spelen in het verlaten bedrijfspand, dat er in maart 2021 een hevige brand ontstond in het verlaten pand en naderhand bleek dat de heer E. zijn dochter daar had achtergelaten, dat de heer E. zijn dochter ook nog een andere keer kwijtspeelde waarna zij uiteindelijk na aangifte bij de politiediensten werd teruggevonden aan een druk verkeerspunt waar zij aanstalten maakte om over te steken en dat de echtscheiding in België nog niet werd geformaliseerd maar de geijkte procedures werden reeds gestart om zo spoedig mogelijk maatregelen te horen uitspreken over hun minderjarige dochter M.

De Raad wijst er voorts op dat binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, de inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de Vreemdelingenwet (*in casu*: artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet), waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins-/privéleven van de verzoekster is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de mate de verzoekster aanvoert dat de beëindiging van haar verblijfsrecht tot gevolg heeft dat haar dochter (4,5 jaar oud) de enige ouder zou verliezen waarvan zij afhankelijk is, en waar zij wijst op haar privéleven in België, merkt de Raad in dit verband op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing, op grond van de hem toen gekende gegevens, is overgegaan tot de volgende belangenafweging:

“Ook wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat uit het dossier niet kan blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder is er geen spoor van enige tewerkstelling of economische activiteit van betrokkene in het Rijk, wel integendeel: betrokkene is inmiddels geruime tijd ten laste van het sociale bijstandstelsel, en lijkt niet meteen van plan te zijn werk te zoeken. Er is dus geenszins sprake van enige economische integratie in het Rijk. Betrokkene is verder ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst of origine opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van haar legaal verblijf in België is bovendien nog relatief kort: betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 07.05.2018 – bijlage 15.

Bovendien blijkt zij sinds het verwerven van het verblijfsrecht ook niet ononderbroken in België verbleven te hebben. Uit het paspoort dat in september 2020 werd voorgelegd blijkt dat betrokkene in 2019 reeds meermaals is teruggereisd.

Betrokkene verklaarde voorts op 26.11.2020 zoals reeds aangehaald van eind november tot midden januari eveneens terug te reizen. Uit niets blijkt dat ze heden niet meer tot reizen in staat zou zijn, noch dat zij geen banden meer zou behouden hebben met het land van herkomst. Een verhuis brengt immers

niet mee dat alle banden en contacten met het sociale netwerk/familie in het land van herkomst worden verbroken. Er mag redelijkerwijs worden aangenomen dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine dat ze nog maar enkele jaren achter zich liet, en waar zij in tussentijd veelvuldig naar terugreisde. Het is dan ook redelijk te stellen dat zij de taal van het land van herkomst eveneens nog machtig is. Uit niets kan in elk geval blijken dat betrokkene geen banden meer zou hebben met het land waar zij de nationaliteit van draagt. In elk geval kan de relatief korte en regelmatig onderbroken periode van verblijf in België geenszins opwegen tegen de banden met het land van herkomst die zij al die jaren heeft opgebouwd. Voor wat betrokkene sociale of culturele integratie in het Rijk betreft, uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene in een bepaalde mate reeds geïntegreerd zou zijn in België of grote moeite daartoe zou doen, in die zin dat het een hinderpaal zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing. Er dient andermaal opgemerkt te worden dat betrokkene geen stukken voorlegde in het kader van het op 26.11.2020 aan haar betekende onderzoek. Wel blijkt uit het dossier dat betrokkene reeds geruime tijd ten laste valt van het sociale bijstandstelsel, en lijkt het erop dat zij tot op heden nog geen stappen ondernam om de Nederlandse taal onder de knie te krijgen noch dat zij reeds een aanzet deed om aan de verplichting te voldoen van het volgen van een integratietraject. Nochtans is het kennen van de regiotaal en de plaatselijke cultuur en gebruiken broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Tot slot voor wat het gezinsleven betreft: er is geen sprake meer van een gezinscel tussen betrokkene en referentiepersoon. Er is reeds geen gezamenlijke vestiging meer tussen betrokkene en referentiepersoon, en dit reeds minstens sinds 18.12.2019. Er is nergens in het dossier enige blij van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt in het Rijk.

Betrokkene is weliswaar ouder van een Belgisch kindje, E. M. (...) (RR: xxx) dat ook bij haar gedomicilieerd staat. Echter is niet duidelijk hoe het ouderlijke gezag werd geregeld tussen de vader en de moeder van het kind en welk aandeel betrokkene mogelijks opneemt in de zorg over het kind. Is er bijvoorbeeld sprake van co-ouderschap waardoor het kind evenveel tijd bij moeder als bij vader doorbrengt? De loutere officiële domiciliëring is niet alleszeggend. Uit niets kan in elk geval blijken dat de vader van het kind niet mee instaat voor het kindje en er niet toe in staat zou zijn (fysiek, mentaal) of er niet toe bereid zou zijn om het kind op te voeden. Co-ouderschap of andere vormen van gedeeld ouderschap zouden voldoende bewijs van zijn bereidwilligheid kunnen vormen. Betrokkene legde geen stukken voor waaruit zou kunnen blijken dat de vader bijvoorbeeld niet omkijkt naar het kindje of geen contacten zou onderhouden. Het is dan ook redelijk te stellen dat dienaangaande geen elementen zijn die een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kunnen staan. Verder is het evenmin duidelijk waar het kind verbleef in de periodes dat betrokkene terugreisde naar het land van herkomst. Het is bijvoorbeeld evenzeer perfect mogelijk dat het kind in die maanden voltijds bij haar Belgische vader verbleef, en dat zij dus een even goede band heeft met haar vader als met haar moeder. Er dient andermaal opgemerkt te worden betrokkene tot op heden, 6 maanden na betekening van het onderzoek, nog steeds geen stukken heeft vorgelegd. DVZ heeft er dus eigenlijk het raden naar. Hoe dan ook, zoals reeds gesteld: nergens uit het dossier blijkt in elk geval dat de vader van het kind er niet toe in staat zou zijn (fysiek en mentaal) om het kind op te voeden. Het kind zou dus geenszins België moeten verlaten bij een afwezigheid van betrokkene. De vader heeft immers de Belgische nationaliteit. Niets sluit uit dat vader en kind verder in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. De vader kan net als elke andere inwoner in België gebruik maken van ondersteuning allerhande (kinderopvang, opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door Kind&Gezin en/of het CLB, edm.) in functie van het welzijn van het kind, om het alle kansen te bieden om haar ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren. Bovendien is, zoals reeds gesteld, niet duidelijk waar het kind verbleef in de periodes dat moeder in het land van herkomst verbleef, dan wel of het kind meereisde met de moeder.

Het risico op verstoring van het evenwicht van het kind door de afwezigheid van betrokkene wordt gelet op alle voormelde ondersteuning, als op het gegeven dat het kind vermoedelijk langere periodes ook bij vader heeft verbleven, als zeer laag ingeschat. Niets doet vermoeden dat, ook rekening houdend met de leeftijd van het kind, haar lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrag zouden komen door de afwezigheid van betrokkene. Ook van op afstand kan betrokkene haar ouderschap verder opnemen vanuit het buitenland. Door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken kan zij nauw betrokken blijven bij het kind. Voor zover het kind meereisde dient opgemerkt te worden dat het kind desgevallend wellicht ook banden met het land van herkomst van haar moeder heeft ontwikkeld. Huidige beslissing heeft uiteraard enkel betrekking op betrokkene zelf, niet op haar kind.

Het is evenwel aan de ouders om tot een omgangsregeling te komen, rekening houdende met de nieuwe verblijfssituatie van betrokkene, en waarbij het hoger belang van het kindje voorop staat. Voor zover betrokkene en de vader van het kind daar voldoende inspanningen toe leveren, kunnen

betrokkene en/of de vader – naargelang de keuzes die worden gemaakt – hun ouderrol actief en intensief blijven opnemen.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat uit het geheel van het administratieve dossier niet kan blijken dat betrokkene geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen”.

Met haar loutere *a posteriori* betoog toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde bij zijn belangenafweging enig concreet element, waarvan hij op de hoogte was of diende te zijn, ten onrechte niet in zijn belangenafweging heeft meegenomen.

De verzoekster beweert wel dat zij geen concrete banden meer heeft met haar herkomstland nu haar grootmoeder is overleden en zij een slechte verstandhouding heeft met haar moeder, doch met dergelijke loutere beweringen toont zij niet aan dat haar banden met België, in weerwil van hetgeen de verweerder heeft gesteld, gedurende de relatief korte en regelmatig onderbroken periode van verblijf alhier zouden opwegen tegen de banden met het land van herkomst die zij al die jaren heeft opgebouwd derwijze dat zij thans voor de uitoefening van haar privéleven aan België zou zijn gebonden. De verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat zij haar privéleven niet kan verderzetten in het land van herkomst.

Wat het gezinsleven van de verzoekster en het hoger belang van haar minderjarige dochter betreft, toont de verzoekster niet aan dat het belang van haar dochter zou worden geschaad of dat er andere concrete hinderpalen zouden zijn wanneer deze gezinsbanden verder in verzoeksters land van herkomst worden ontplooid. Dit klemmt des te meer nu de verzoekster thans bevestigt dat haar dochter telkens met haar meereisde wanneer zij in het recente verleden voor meerdere periodes in Gambia verbleef.

Daarnaast dient er tevens op te worden gewezen dat de thans bestreden beslissing enkel een einde stelt aan het specifieke verblijfsrecht als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Het betrof dus geen verblijfsrecht dat werd verkregen op grond van de gezinsband tussen de verzoekster en haar minderjarige dochter. In dit verband komt het in de eerste plaats aan de verzoekster zelf toe om gebruik dient te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan. Indien de verzoekster meent dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsrecht in functie van haar minderjarige dochter, dan komt het haar toe om daartoe de passende aanvraag in te dienen. Gelet op de wettelijke procedures die openstaan voor de verzoekster en waarvan zij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de Belgische staat een verplichting bestaat om het gezinsleven met haar dochter in België te handhaven.

Gelet op voormelde vaststellingen kan dan ook niet vastgesteld worden dat de verweerder door het nemen van de bestreden beslissing een onevenredige inmenging veroorzaakt in het gezins- of privéleven van de verzoekster. Het gegeven dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat, is hierbij niet van belang.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.2.3. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

De synthesememorie bevat hieromtrent het volgende betoog:

“Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient gestoeld te zijn op een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen genomen worden.

De gewezen beslissing dient met andere woorden als een redelijk verantwoorde beslissing te worden aanzien, quod non in casu.

Het geschetste feitenrelaas en de hoger uiteengezette middelen tonen één en ander ontegensprekelijk aan.

Dat geenszins door de overheid werd afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing tot beëindiging van het verblijf van verzoekster en door de latere uitvoering van die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoekster.

Dat de beslissing derhalve geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Dat het vaststaat dat een terugkeer naar haar land van herkomst disproportioneel zou zijn!

In de afweging van keuzemogelijkheden moet de overheid bovendien voldoende gewicht geven aan de belangen van de burgers en hun persoonlijke situatie.

Artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt nochtans uitdrukkelijk het volgende: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat door Dienst Vreemdelingenzaken met voormelde elementen op een behoorlijke manier rekening werd gehouden, zoals van haar verwacht mag worden.

Dienst Vreemdelingenzaken steunt haar beslissing op een verkeerde veronderstelling van de feiten. Dit mag reeds duidelijk blijken uit het door verzoekster geschetste feitenrelaas en de door haar bij het gedinginleidend verzoekschrift en onderhavige syntheseseminarie gevoegde overtuigingsstukken.

Verzoekster verwijst hoofdzakelijk naar haar eerdere uiteenzetting (zie hoger) doch wenst nog te benadrukken dat zij, onverminderd haar uiteenzetting omtrent haar gezins- en economische situatie (zie hoger), het nodige heeft gedaan om zich te integreren in de Belgische maatschappij door het volgen van een integratiecursus bij het Agentschap Integratie & Inburgering (zie stuk 9). De cursus maatschappelijke oriëntatie legde verzoekster succesvol af.

Dat Dienst Vreemdelingenzaken bovendien onvoldoende gewicht geeft aan het feit dat de dochter van verzoekster slechts 4,5 jaar oud is. Dat een band met een moeder, zeker in het geval van verzoekster en haar dochter, enorm sterk is en niet van die aard is om op zo'n jonge leeftijd te worden doorbroken.

Eens te meer bevestigt door het gegeven dat verzoekster de enige ouder is die M. voldoende stabiliteit en opvoeding kan bieden, iets waartoe de heer E. geenszins in staat is.

Dat het middel bijgevolg gegrond is."

Het door de verzoekster aangevoerde redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State). Ter beoordeling daarvan, mag enkel rekening worden gehouden met de in de akte zelf vermelde redengeving en niet met de gegevens en redenen die in dat verband in procedurestukken worden uiteengezet.

De Raad kan te dezen enkel vaststellen dat de verzoekster in haar betoog nergens ingaat op de in de bestreden beslissing uitgedrukte motieven. Zij toont dan ook niet aan dat deze motieven in een kennelijke wanverhouding staan tot de feiten waarop deze beslissing is gebaseerd. De verzoekster verwijst wederom naar haar *a posteriori* aangebrachte gegevens en stukken. Deze werden echter niet aan de verweerder ter kennis gebracht, niettegenstaande het gegeven dat de verzoekster hiertoe uitdrukkelijk werd uitgenodigd (zie *supra*). De verweerder kon er dan ook geen rekening mee houden en nog minder kan de Raad op grond van deze voor het eerst naar voor gebrachte gegevens en argumenten een schending van het redelijkheidsbeginsel vaststellen.

Waar de verzoekster nog stelt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de jonge leeftijd van haar dochter en de aan deze leeftijd inherent sterke banden tussen moeder en dochter, merkt de Raad nog op dat de thans bestreden beslissing enkel een einde stelt aan het recht op verblijf in de specifieke hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan en dit met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. De thans bestreden beslissing belet dan ook niet dat de verzoekster een verblijfsaanvraag indient waarbij zij haar verblijfsaanspraken in functie van haar Belgische, minderjarige dochter, kan doen gelden. Het is niet aan de Raad om in het kader van het thans voorliggende annulatieberoep hierop vooruit te lopen en zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van het bevoegde bestuur.

Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, waarop de verzoekster niet concreet ingaat, dat de leeftijd van haar dochter wel degelijk mee werd genomen in de besluitvorming. De gemachtigde stelde onder meer wat volgt: *“Het risico op verstoring van het evenwicht van het kind door de afwezigheid van betrokkene wordt gelet op alle voormelde ondersteuning, als op het gegeven dat het kind vermoedelijk langere periodes ook bij vader heeft verbleven, als zeer laag ingeschat. Niets doet vermoeden dat, ook rekening houdend met de leeftijd van het kind, haar lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrang zouden komen door de afwezigheid van betrokkene. Ook van op afstand kan betrokkene haar ouderschap verder opnemen vanuit het buitenland. Door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken kan zij nauw betrokken blijven bij het kind. Voor zover het kind meereisde dient opgemerkt te worden dat het kind desgevallend wellicht ook banden met het land van herkomst van haar moeder heeft ontwikkeld. Huidige beslissing heeft uiteraard enkel betrekking op betrokkene zelf, niet op haar kind. Het is evenwel aan de ouders om tot een omgangsregeling te komen, rekening houdende met de nieuwe verblijfssituatie van betrokkene, en waarbij het hoger belang van het kindje voorop staat. Voor zover betrokkene en de vader van het kind daar voldoende inspanningen toe leveren, kunnen betrokkene en/of de vader – naargelang de keuzes die worden gemaakt – hun ouderrol actief en intensief blijven opnemen”.*

De verzoekster toont niet aan dat het, gelet op de in de bestreden akte uitgedrukte motieven en de gegevens die hem toen ter kennis waren, tegen alle redelijkheid ingaat om een einde te stellen aan haar verblijfsrecht als echtgenoot van een Belg.

Het derde middel is ongegrond.

3.2.4. In haar synthesesmemorie weerhoudt de verzoekster in een vierde middel de aangevoerde schending van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Zoals reeds werd gesteld onder punt 3.1., heeft de verzoekster het vierde middel in de synthesesmemorie op ontoelaatbare wijze uitgebreid met (een betoog omtrent) de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging.

Het vierde middel wordt dan ook beoordeeld in het licht van de in het verzoekschrift opgenomen uiteenzettingen. Daarnaast zal enkel nog de repliek op de nota met opmerkingen, met name dat de argumentatie van de verweerder dat geen rekening gehouden mag worden met de door haar in onderhavige procedure gevoegde stukken niet kan worden aanvaard, in rekening worden genomen. De overige in de synthesesmemorie opgenomen uiteenzettingen zijn laattijdig en onontvankelijk.

Het vierde middel wordt in het verzoekschrift als volgt onderbouwd:

“De bestreden beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van verzoekster schendt artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Alvorens tot intrekking van het verblijf over te gaan, dient de betrokkene steeds een mogelijkheid te worden geboden om feitelijke en concrete elementen aan te voeren die dergelijke beslissing niet rechtvaardigen.

Er werd aan verzoekster per 13.11.2020 een schrijven gericht om in het licht hiervan haar individuele situatie toe te lichten en de noodzakelijke stukken te bezorgen.

Verzoekster werd evenwel door de gemeente onvoldoende ingelicht over de inhoud, het belang en de gevolgen van voormeld schrijven, zodat zij in de onmogelijkheid was om hieraan tegemoet te komen.

Dat daarnaast de formele en materiële motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereist.

Een bestreden beslissing die niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met die vereisten, allesbehalve overeenstemt met de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd.

Verzoekster herhaalt ten overvloede dat de motivering van Dienst Vreemdelingzaken om te komen tot de bestreden beslissing geenszins strookt met de werkelijkheid!

Dat de bestreden beslissing bijgevolg foutief gemotiveerd werd op basis van een verkeerde veronderstelling van de feitelijke gegevens en persoonlijke situatie van verzoekster.

Dat dit bijgevolg een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht!

Dat het middel gegrond is..”

De verzoekster betoogt dat aan de betrokkene, alvorens over te gaan tot de intrekking (beëindiging) van het verblijfsrecht, steeds een mogelijkheid moet worden geboden om de feitelijke en concrete elementen aan te voeren die een dergelijke beslissing niet rechtvaardigen. Zij erkent dat zij per schrijven van 13 november 2020 werd uitgenodigd om haar individuele situatie toe te lichten en de noodzakelijke stukken te bezorgen. De verzoekster betoogt echter dat zij door de gemeente onvoldoende werd ingelicht over de inhoud, het belang en de gevolgen van voormeld schrijven zodat zij in de onmogelijkheid was om hieraan tegemoet te komen. De verzoekster meent dat de argumentatie van de verweerder in de nota met opmerkingen, dat geen rekening gehouden mag worden met de door haar in onderhavige procedure gevoegde stukken, niet kan worden aanvaard.

Zoals hoger reeds gesteld, werd de verzoekster middels een brief van 13 november 2020 uitdrukkelijk uitgenodigd om haar huidige situatie concreet toe te lichten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in deze brief uitdrukkelijk het volgende wordt vermeld:

“Betrokkene wordt verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende zijn situatie. Concreet dient zij binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), recente bewijzen voor te leggen:

- 1. het bewijs van haar huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar zij heden over beschikt (...)*
- 2. Voorts dient betrokkene een recent OCMW-attest voor te leggen (...)*
- 3. Desgevallend het bewijs dat betrokkene het recht van bewaring over het Belgische kind E. M. (...) heeft, overeengekomen tussen betrokkene en haar echtgenoot, dan wel bij gerechtelijke beslissing toegewezen aan betrokkene.*
- 4. Desgevallend het bewijs dat betrokkene in een schrijnende situatie verkeert met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.*

5. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3° lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.”

De verzoekster betwist niet dat deze brief aan haar werd betekend op 26 november 2020, zoals wordt aangegeven in de bestreden beslissing. De verzoekster betwist evenmin dat zij bij deze betekening aangaf voor bijna twee maanden naar Gambia te vertrekken, dat zij erna nog stukken zou binnenbrengen in het kader van het onderzoek, doch dat zij tot op de datum van de bestreden akte geen verdere stukken bijbracht.

De Raad merkt op dat de door de verweerder gehanteerde procedure voldoet aan de bepalingen van artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet. In de brief van 13 november 2020, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, wordt uitdrukkelijk vermeld dat de vraag naar recente bewijsdocumenten wordt gesteld in het kader van artikel 42quater, §5, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“(d)e minister of zijn gemachtigde zonodig (kan) controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan”*. Het is dan ook voldoende duidelijk

dat de vragen werden gesteld om na te gaan of de verzoekster nog steeds aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. De loutere bewering van de verzoekster, die door niets wordt ondersteund, dat de gemeente haar niet voldoende toegelicht heeft wat de inhoud, het belang en de gevolgen van deze brief was, doet hieraan geen afbreuk.

Voor het overige wordt er nogmaals op gewezen dat de Raad optreedt als annulatierechter, dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing kan uitspreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster, in navolging van de brief van 13 november 2020, enkel een OCMW-attest van 26 november 2020 heeft bijgebracht, doch dat zij voor het overige heeft nagelaten om ook maar enig stuk omtrent haar actuele gezins- en humanitaire situatie bij te brengen. Thans voegt de verzoekster hieromtrent talrijke stukken bij haar verzoekschrift. Het lijkt haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de stukken die zij thans in onderhavige procedure bijbrengt alsnog in aanmerking genomen moeten worden.

De verzoekster maakt met haar betoog dan ook geen schending aannemelijk van de motiveringsplicht.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE